

**[Korsgaard.]**

lagt, at man i hvert Fald ikke i høj Grad skulde sikre sig mod, at det kun blev et knebent Flertal, der gav sin Tilslutning til det paagældende Forslag.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Kyed, at her er ingen Grund til at være bange, for der vil dog efter Omstændighederne kræves 3 Partiers Tilslutning. Ja, det vil der i Dag — vel sagtens, men det er jo endelig ikke helt sikkert, at et Medlem af Oppositionspartierne ikke i givet Fald kunde stemme for Forslaget uden derfor at have det paagældende Partis Flertal bag sig — dette er jo ikke forebygget i Forslaget. Men i øvrigt vil jeg sige, at den Beroligelse, som det ærede Medlem Hr. Kyed motiverer af Bestemmelsen om 3 Partiers Tilslutning, kan man ikke lide alt for stærkt paa vil være begrundet efter de kommende Landstingsvalg. Alle vil jo være klar over, at man fra Regeringspartierne Side regner nogenlunde sikkert med at have Flertal i det andet høje Ting efter det kommende Landstingsvalg, og jeg skal ikke benægte, at der er en vis Mulighed derfor . . . (*Christmas Møller*: Men dog en lille!). Der er altid en vis Mulighed for hvad som helst, men at jeg ikke tror paa Muligheden, bliver saa en Sag for sig. Men det, Venstrepartiet nu altsaa her gør, er, at man uden nogen som helst Sikkerhed for, at der virkelig til sin Tid staar et betydeligt Flertal bag ved en Beslutning, paa Grund af visse i Øjeblikket tilstedeværende tilfældige Omstændigheder gladelig gaar med til at give Rigsdagen den Bemyndigelse, som foreslaas af den højtærede Finansminister. Jeg maa altsaa hævde, at det Ændringsforslag, vi har stillet under Nr. 1, og som altsaa giver Udtryk for, at der skal være enstemmig Tilslutning, er i Overensstemmelse med, hvad man tidligere har set foreslaet og vedtaget.

Jeg vil i øvrigt gerne gøre nogle Bemærkninger om de Udtalelser, der i Betænkningen er fremsat af det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby). I gamle Dage var det Praksis, at Ordførerne udtalte sig, før andre gjorde det, om de Ting, de paagældende var Ordførere for. Det ligger imidlertid i Sagens Natur, at saaledes som Forretningsordenen er blevet, maa man se bort fra den Slags Formaliteter, idet man som bekendt i første Omgang har Ordet meget længere end i anden Omgang, og saa vil man i givet Fald kunne blive afskaaret fra at udtale sig saa fyldigt om Tingene, som man gerne vilde. Nu er det ikke saaledes at forstaa, at jeg tror, at min Tid ikke vilde

blive lang nok, selv med den Taletid, Forretningsordenen levner en i anden Omgang, men jeg vil, som sagt, ogsaa for at have det overstaaet, lige saa godt straks udtale om de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsætter, at de efter min Mening er en eneste stor Fejltagelse, for de Tilskud, som Staten skal give i Henhold til Kriseløve, er stort set alle afholdt paa Driften, men det er jo en given Ting, at naar man afdrager paa Statsgælden og ikke har synderligt Overskud paa Driften, kan man i Længden ikke dække dette Afdrag paa anden Maade end ved Optagelse af nye Laan. Det er ganske selvfølgelig ogsaa det, der sker her. Formueparagraffen har jo ved mangfoldige Lejligheder givet Anledning til store Debatter, navnlig mellem paa den ene Side Finansministeren, som mener, at vore Forhold med Hensyn til Statsgælden er blevet uhyre forbedret, medens han har siddet, og paa den anden Side det ærede Venstreparti, der gennem sin Ordfører har udtalt lige det modsatte. Ret beset mener jeg, at de begge taler hen i Vind og Vejr, og det har jeg ogsaa ved andre Lejligheder givet Udtryk for, men de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) fremsatte, giver mig Lejlighed til paa ny at vende tilbage dertil. Det er hen i Vind og Vejr at tro, at Formuen bliver større eller mindre gennem Bevægelserne paa Formueparagraffen. Forskydningen kan efter Omstændighederne kun komme over Driftsbudgettet — der kan komme Konjunktursvingninger, og disse kan give sig forskellige Udslag, f. Eks. en saadan Konjunktursvingning som den, der indtraadte, da man nedsatte Kronen 20—30 pCt.; hvis man havde ført et ordentligt Formueregnskab, skulde man da have forhøjet Statsgælden med 200 til 300 Mill. Kr., det er ganske ligetil, det burde have været Følgen deraf; den Vej gik man imidlertid ikke. Jeg maa, som sagt, hævde, at hele den Betragtning, det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) har gjort gældende, er en eneste stor Misforstaaelse.

Sagens Realitet er imidlertid den, om det efter Omstændighederne fra mit Partis Side kan tilraades at optage et Statslaan eller ikke. Mit Parti finder det rigtigt, at der, hvis Betingelserne er rimelige, optages et Statslaan i hvert Fald til delvis Betaling af det store Overtræk, vi har haft gennem længere Tid. Dette om Optagelse af Statslaan giver mig imidlertid Anledning til et Par Bemærkninger om, til hvilken Kurs disse Penge i givet Fald skal optages. Ingen kan være i Tvivl om, at man